

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Α γεγονόςτα ὠστόσο, πὸ ἰσχυρά ἀπὸ κάθε σχέδιο καὶ ὑπολογισμό, ἐπεβαλάν στὸ Γιουρί σὲ λίγο νὰ παρεμείνῃ στὸ πλοῖο.

Ἐνῶ δίσταζε ἀκόμα σχετικῶς μὲ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνει, εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ παρατηρητήριό του καὶ εἶχε ἀνεβεί τὴ σκάλα πὸν ὀδηγοῦσε στὸ καπάκι τοῦ ἀιπταρίου. Μὰ ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἀναγκάστηκε νὰ σταθῆ. Κατάλαβε ὅτι οἱ ἀναγκαστικοὶ συνένοχοί του καὶ ἴσως ὁ Βόλμαρ ὁ ἴδιος,

ἀπὸ σιμῆφρον νὰ μὴν τὸν χάσουν, εἶχαν φροντίσει νὰ τὸν κλείσουν καλὰ μέσα στὸ ἀιπτάρι.

Παρ' ὅτις τὶς προοπτικὲς του, δὲν μπόρεσε νὰ μετακινήσῃ τὸ καπάκι.

Συγχρόνως, ἀπὸ ἓνα ἀπόπειο τράνταγμα τοῦ καραβιοῦ, ὁ ἡπτερέτης κατάλαβε, ὅτι τὸ «Ντάγκο» ξεκινῶσε.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ Βέρα καὶ ὁ σύντροφός της θὰ βρισκόντουσαν παρὰ τὴν στεφρὰ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ὁ Γιουρί, ἀπὸ κάποιους θορύβους πὸν ἀκούστηκαν ἀπὸ πάνω του, κατάλαβε πὸς πῆγαιναν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν.

Ὁ Γιουρί κατέβηκε τὴ σκάλα γρήγορα καὶ δέθηκε ὅσο πὸ καλὰ μπορούσε.

Ἦταν ὁ Βόλμαρ πὸν ἐρχόταν νὰ τὸν πληροφορήσῃ τι εἶχε συμβεῖ.

— Πὸ εἴμαστε ; τὸν ρώτησε ὁ Γιουρί, καὶ πὸν νομίζει ὅτι πᾶμε ;

— Βρισκόμαστε ἀπέναντι στὸ Ὁριανενιάοι καὶ διευθινοῦμαστε τώρα πρὸς τὴν Κέρνοβα, στὴν ἀκτὴ τοῦ Κόρπογα. Εἶμαι ἡμέιστα τῆς ἡπτερέσιας.

— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό ; Εἶσαι βέβαιος πὸς διευθινοῦμαστε στὴν Κέρνοβα ; φώναξε ὁ Γιουρί.

— Σιωπὴ, λοιπόν ; Ναι, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Ἐκεῖ φαίνεται πὸς θ' ἀποβιβάσουν τὴν ἄλλη κυρία.

— Φοβῶμαι πὸν εἶτε ὁ Γιουρί, ὅτι τὰ πρᾶγματα δὲν θὰ γίνονιν ὅσοις τὰ λές. Μὰ ἀφοῦ εἶμαι τῆς ἡπτερέσιας μαζί μὲ τοὺς συντρόφους σου, μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε γιὰ νὰ κάνουμε μὴ καλὴ δουλειά.

— Ἀλλοῖμονο ! εἶτε ὁ Βόλμαρ. Δὲν θὰ εἴμαστε μόνοι μας. Ὁ καπετάνιος ὁ ἴδιος θὰ μᾶς συνοδεύῃ.

Ὁ Γιουρί χαμῆλωσε τὸ κεφάλι του.

— Τι νὰ κάνω ; Τί πρέπει νὰ κάνω ; Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ κάνω κάτι... γιατί ἔνα μεγᾶλο ἐγκλημα πρὸς τοιομᾶζεται... Ἀκούς, Βόλμαρ ; Ἐνα πὸν μεγάλο ἐγκλημα, στρεφόμενο ἐναντίον τὸν σπουδαιότερον προσώπων τῆς αὐτοκρατορίας. Θὰ ἔχῃς καὶ ἐνῶ εὐθὺν σ' αὐτό, ἂν δὲν μὲ ἡπτερέτης ὅσο μπορεῖς. Τὸ καταλαβαίνεις αὐτό ;

— Ἀλλοῖμονο, καί ! Τὸ καταλαβαίνω ! Μὰ σὺλλογῶσον πόσο ἀσημαντος εἶμι ἐγὼ μέσα σ' ὅλ' αὐτὰ καὶ ὅτι προχθὲς ἀκόμα δὲν μὲ γνώριζες...

— Ἀντίσται λοιπόν πὸν γνωριστήκαμε ; ρώτησε ὁ Γιουρί. Μπορεῖς ὠστόσο, νὰ κάνῃς ἀκόμα πολλὰ πρᾶγματα γιὰ μένα, γὰ τὰ ὁποῖα θὰ λάβῃς τὴν ἀμοιβή σου. Καὶ πρῶτα—πρῶτα, δώσε μου ἓνα κομμάτι χαρτί, ἓνα φέκελλο καὶ ἓνα μολύβι ! Θὰ γράψω μερικὰ λόγια καὶ θὰ ρίξῃς τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο τοῦ Ὁριανενιάοι ἢ ὁπουδήποτε ἄλλου.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Βόλμαρ. Αὐτὸ εἶν' εἰκόλο νὰ τὸ κάνω. Μὰ θὰ γράψῃς ἀκόμα καὶ αὐτὸ πὸν μὸν ὑποσχέθηκες...

— Βέβαια ! Βέβαια ! Αὐτὸ ἐννοεῖται ! φώναξε ὁ Γιουρί.

— Καὶ πόσα μὸν τάξεις ;

— Ἀκού ! Θὰ ξαφνιστῇς καὶ ὁ ἴδιος ἀπ' ὅσα θὰ σοῦ τάξω, ἂν κάνεις κάτι πὸν

θὰ σοῦ πὸ καὶ ἂν γιὰ ἓνα μῆνα, ἀφήρῃς κάθε ἄλλη ὑπόθεσι πρὸς χάριν μου.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἀπάντησε ὁ Βόλμαρ, ἀφοῦ εἶμαι μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὸς, στὸ σημείο πὸν ἔφτασα βλέπω καὶ ὁ ἴδιος, ὅτι δὲν ὑπάρχει περὶ λόγος νὰ μένω στὸ «Ντάγκο», τοῦ ὁποῖου ὁ καπετάνιος εἶν' ἓνα πραγματικὸ κτήνος καὶ δὲν θὰ μὲ συχωρήσῃ ποτὲ γιὰ τὴν καλωσύνη πὸν ἔδειξε σὲ σένα.

— Τότε, ἀκού ! Ἄκου καλὰ ! Πόσες βάρκες ὑπάρχουν στὸ καράβι ;

— Μιὰ... Ἦταν καὶ μιὰ ἄλλη, ἀλλὰ μ' αὐτὴν ἐβγάλαν στὴν στεφρὰ τὴ μακροῦλα κυρία Βέρα καὶ τὸ φίλο της κύριο Ζιλμπερτ καὶ δὲν ξαναγύρῃσε πᾶρα.

— Ἐ, λοιπόν, εἶτε ὁ Γιουρί ! Ἄν κατορθώσουμε καὶ ἀρπάξουμε αὐτὴ τὴ βάρκα καὶ βγοῦμε στὴ στεφρὰ, θὰ ξεφύγουμε ἀπὸ κάθε κίνδυνο, γιατί τὰ νερά εἶνε ρηχὰ σὲς ἀπὲς αὐτὲς καὶ τὸ «Ντάγκο» δὲν μπορεῖ νὰ τὶς ξηλώσῃ...

— Τὰ λές σὰν ναύαρχος, μὰ τὴν ἀλήθεια ! εἶτε ὁ Βόλμαρ. Ἐὐχαριστῶται κανεῖς νὰ ἴδω...

— Νὰ λοιπόν τὸ πρόγραμμά μας ! Ἐξακολουθῆσε ὁ Γιουρί. Θὰ τὸ σκάσουμε μὲ τὴ βάρκα, πρὶν φτάσουμε στὴν Κορπόγα... Εἶσαι σίμῆφρονος ;

— Καὶ πόσα θὰ μὸν δώσῃς ;

— Ἐξοσι χιλιάδες ρούβλια, ἀλλὰ ἴσὸ ἓνα ὄρο...

— Ποιόν ; ρώτησε ἀμέσως ὁ Βόλμαρ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπομείνει αστασιζόμενος μὲ τὸ πῶσον πὸν ἄκουσε.

— Ἰὰ τὸν ὄρο ὅτι θὰ πάρομε μαζί μας καὶ τὴν κυρία Πρίσκα πὸν ἀπέμεινε μόνη στὸ καράβι.

— Ἄν ἐπιμένεις, θὰ τὸ κάνουμε καὶ αὐτό... Ἀλλὰ πὸς θὰ τὸ κατορθώσουμε ;... Μπορεῖς νὰ μὸν πῆς... Σὲ προειδοεῖται ὅτι ἡ πόρτα τῆς καμπίνας τῆς φυλάγεται ἀσφράγῃ...

— Μὴ σὲ νοιάζει ἔσένα γι' αὐτό... Δὲν σοῦ ξητάω πᾶρα ἓνα μόνο πρᾶγμα : Νὰ μὸν φέρῃς ἀμέσως μαζί μὲ τὴν πένα καὶ τὸ χαρτί πὸν σοῦ ζήτησα, ἓνα πόνιν καὶ μιὰ τομητῖδα...

— Καλὰ ! Καλὰ !... Θὰ τάξῃς ἀμέσως...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Βόλμαρ ἔφυγε ἀπ' τὸ ἀιπτάρι, ἀρίνοντας τὸ Γιουρί. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Πρίσκα πὸν εἶχε ἀπομείνει μόνη μέσα στὴν καμπίνα της, δὲν εἶχε κάνει οὔτε μιὰ κίνηση ἀπὸ τὴ στιγμή πὸν ἔφυγαν ὁ Ζιλμπερτ καὶ ἡ Βέρα. Ἦταν οὐθυμμένη σὲ σκέψεις καὶ τὸ πρόσολό της εἶχε μ' ἄγρια ἔκφρασι. Συλλογῆζόταν τὰ γεγονότα πὸν εἶχαν διαδραματιστεῖ πρὸ τῆς ἀιπταλωσίας της καὶ ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ μερικὰ πρᾶγματα, ὅπως τὴ στάσι τοῦ Γιουρί καὶ τὴν ἐπιστολή του, τὴν εὐθυμία τῆς Βέρας καὶ πολλὰ ἄλλα.

Καὶ κατέληγε στὸ συμπέρασμα ὅτι μὰ τρῶμαρῃ κομωδία εἶχε παιχτεῖ ἀπ' ὅλους εἰς βάρος της, ὀργανωμένη ἀπὸ τὴν Κουλίγιν, πὸν τὴ μσοῦσε, ἐπειθὴ τὴν ἀγαποῦσε ὁ Ἰβάν.

Ναί !... Ναί !... Ἡ Κουλίγιν ἀγαποῦσε τὸν Ἰβάν... Ὅλα τὸ ἔδειχαν αὐτό... Ἦταν ἀλήθεια βέβαια πὸς ἐκεῖνη τὴν εἶχε ρίξει στὴν ἀγκαλιά του, μὰ τὸ ἔκανε γιὰ νύχη κατόπιν τὴν εὐχαρίστησι νὰ τοὺς χωρίσῃ γιὰ πάντα...

Ἐξάφνα, καθὼς ἦταν οὐθυμμένη σὲς σκέψεις της, ἀνοστήρασε τὸ κεφάλι της, ἀκούγοντας κάποιον ἑλαφρὸ τρίξιμο πῶσον ἀπ' μιὰ σάνδα.

Ἀπορηκῶστηκε... Σὲ λίγο τὸ ἴδιο τρίξιμο ἀκούστηκε καὶ πάλι, προσερχόμενο ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καμπίνας.

Συγχρόνως τῆς φάνηκε πὸς κάποιος ἐπρὸ φρεο τῶνουά της...

Σπῶθήκε ἀπ' τὴ θέσι της, ἐνῶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ. Δὲν εἶχε χαμῆλα ἀμφιβολία πὸς κάποιος ἐρχόταν νὰ τὴ βοηθήσῃ... Μὰ πὸς ἦταν !... Ὁ Ἰβάν πὸν, κατὰ τὴ γνώμη της, φυλακισμένος στὸ ἴδιο καράβι, εἶχε βρεῖ τρόπο νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί της...

Ἄ ! Ὁ Ἰβάν της θὰ τὴν ἔσωζε τώρα χωρὶς ἄλλο... Θὰ σωθόντουσαν καὶ οἱ δύο τους !..

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς, ἡ Πρίσκα προχώρησε πρὸς τὸ βάθος τῆς καμπίνας, τρακί-

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

Ἁ Γάλλος μυθιστοριογράφος Ἀλφόνσος Ντωγιέ. (Σκίτσο τοῦ Ρενουάρ).

ζοντας.

— 'Εσύ είσαι ; ρώτησε άναστενάζοντας. 'Εσύ είσαι, Πέτρο μου...

— Είμ' εγώ, τής άπάντησε μιά φωνή. 'Ο Γιουρί !

Τό άκουσε πολύ καθαρά αυτό κ' άμέσως τραβήχτηκε πίσω...

"Όλες ή έλπίδες τής είχαν καταρρεύσει μονομιᾶς... Τί ήθελε πάλι άπ' αυτήν ο Γιουρί, τό θύρανο τής Κουλίγαν ;... Σίγουρα έρχόταν νά τής στήση κάτοια καινούρια παγίδα !...

Σέ λίγο ο Γιουρί, ξαφνασμένος πού δέν άκούγε πειά τή φωνή τής, φώναξε πάλι.

Συγχρόνως εργαζόταν άδάκρυτα με τό πρόνοι του και μιά άπ' τής σανίδες τού βάθους τής καμπίνας έτρωξε όλοένα και πιο πολύ κ' είχε άρχισει ν' άνασπώνεται.

'Η Πρίσκα, με την ιδέα πώς 'ο Γιουρί πήγαινε εκεί για νά τή δολοφονήση, πήγε και πήρε με χέρι πού έτρεμε άπ' τό κορσάς τής ένα μαχαίρι πού τής είχε δώσει ή Νάστια, πριν φύγουν άπ' τό σπίτι τού Καταφύγιου.

'Η ταραχή τής ήταν τόση, ώστε δέν ήξερε κ' ή ίδια τί έκανε.

Τέλος ή σανίδα αποσπάστηκε έντελώς και φάνηκε τό κεφάλι τού Γιουρί.

— 'Ελάτε γρήγορα ! τής φώναξε. Δέν πρέπει νά χάνουμε ούτε στιγμή !

Μά δέν ειπε τίποτε περισσότερο, γιατί ξαφνιάστηκε βλέποντάς την άνορθωμένη μπροστά του μ' ένα μαχαίρι πού έλαμπε στά μικρά τής χέρια και νά τόν κοιτάξη με μάτια τρελλής. Σέ κάθε κίνησι του, εκείνη άποτραβόταν άκόμα περισσότερο.

— Δέν μ' αναγνωρίζετε ; τή ρώτησε στο τέλος άνεπίμονος. Είμ' εγώ, ο Γιουρί.

— Ναί !... Ναί ! φώναξε ή Πρίσκα ρογχάζοντας. Σ' αναγνωρίζω ! Φύγε ! Είσ' ένας άθλιος !...

«Μά σίγουρα τρελλάθηκε !» σκέφτηκε ο Γιουρί μ' άτελεισία.

Και πρόσθεσε δυνατά :

— Σάς είπα πώς είμαι εγώ, ο Γιουρί ! 'Ηρθα για νά σάς σώσω !... Μ' άκούστε, κυρία ;... Μ' άκούτε ;...

— Τι νά σ' άκούσω ; φώναξε ή Πρίσκα. Φύγε !... Πήγαινε νά βοηθ αυτήν πού σ' στέλνει !. Και πές τής ότι ξέρω νά σκοτωθώ με τά ίδια μου τά χέρια... Δέν εν' ανάγκη νά μου στέλνη δολοφόνους...

— Κυρία ! Σάς ίκετεύω. Σέ μερικές στιγμές, θά είνε πολύ άργά !... 'Αν μ' άκολουθήσετε άμέσως, θά μπορέσω νά σας σώσω... 'Αγόρασα έναν άνδρα τού πληρώματος... 'Εχοιμε μία μικρή βάρκα για νά φτάσουμε ως την άκτή... 'Ελάτε !...

— Ναί ! Ναί ! Θέλεις χωρίς άλλο νά με πιάξεις !... 'Αμα με πιάξεις, δέν θά ένοχλώ πειά κανένα... Φύγε, σου λέω... 'Εσύ μιάς κατέστρεφες !...

Τότε ο Γιουρί κατάλαβε τί συνέβαινε μέσα στο πνευμα τής δυστιχημένης γυναίκας. 'Ενοωσε ένα σκληρό πόνο γν' αυτό, μά δέν έχασε τόν καιρό του για νά τής τό πη. Τής ώραίστηκε μόνο σ' όλους τούς άγιους πώς ήταν ο πιο άφορημένος ύπηρέτης τού κόσμου κ' ότι ήταν έτοιμος νά θυσιάση τή ζωή του για νά τή σώση.

— 'Ελάτε, κυρία !... 'Ελάτε !... έπρόσθεσε. Θά μετανήσετε άργότερα για όσα είπατε στο φτωχό Γιουρί. Σάς έξοράζω στην Παναγία, ελάτε, κυρία νά χάνετε στιγμή !... Δέν ξεριετε λοιπόν πού σας οδηγούν, κυρία ;

— 'Οχι, δέν τό ξέρω !... Μά τί μ' ενδιαφέρει ; Με οδηγούν κάπου, κατάν επισήμιον διαταγής... Μά σ' έχωρσα ύπουλα για νά με ξεμπερδέψης... Σέ καταλαβαίνω ! Σέ καταλαβαίνω, Γιουρί... Φύγε, φύγε !...

— 'Ακούστε, κυρία... Σάς οδηγούν σ' ένα μοναστήρι... Μά δέν μπορείτε νά φρανταφήτε τί είνε τό μοναστήρι αυτό, στο όποιο πρόκειται νά σας κλείσουν... Σάς πηγαίνουν στη «Μικρή Τρότζα»... 'Εχετε άκούσει νά μιλούν για τή «Μικρή Τρότζα». Είνε τό μοναστήρι τών γυναικών πού έδωσαν την ψυχή τους στη Βυρον-ξέρφ ! Είνε τό μοναστήρι πού βασιλεύει ο Ρασπούτιν... Είνε τό πιο δδελυρό πράγμα πού βρίσκεται στη Ρωσία... Είνε τό καταφύγιο εκείνων πού άκολουθούν την αίρεση τών «Σκόπτις» ('Αζωτηρια-στάν), οι όποιοι έπικοινωνούν άπ' εθείσας με τό Δάβολο...

«Τ' αυτό-έξακολουθήσε ο Γιουρί λαχλαχάσμένος-δέν πρέπει νά χάνουμε ούτε στιγμή... Κοιταζόμενος με είμαι άν δέν σας λέω την άλήθεια... 'Ακούστε ; Ξεριετε τής «Καταχθόνιος»... 'Ηρθαν κει κάτω στο Νησί τής Εντυχίας... Φύγατε μάλιστα από κει για νά μην πέσετε στα χέρια τους... Δέν θά πάτε λοιπόν τώρα νά κλει-

στήτε μέσα στο μοναστήρι τους... "Α !... Δυστυχία !... Δυστυχία άν πέσετε στα χέρια τών «Σκόπτις»... Θά σας θυσιάσουν κ' εσάς στο Σάββατά τους... Κυρία ! Κυρία ! Εδσπλαγχνισθήτε τόν ε-αντό σας...

'Η ίκεσίες τού Γιουρί ήσαν τόσο άτελειπόμενες, ώστε ή Πρίσκα άναστατόθηκε κατάβαθα... και τρώμαξε...

'Εξ άλλου ο ύπηρέτης τής Κουλίγαν μίλωνε με τέτοιο τόνο, ώστε μόντευε κανείς πώς έλεγε την άλήθεια... Και όμως ή Πρίσκα έδίσταξε, έδίσταξε άκόμα...

'Ο Γιουρί στρυφονόριζε τώρα τά χέρια του μ' άπόγνωσι. Συγχρόνως φώναξε στο Βόλμαρ, ο όποιος τόν προσκαλώσε άπ' τό βάθος τού κύτους νά περιμένη μιά στιγμή άκόμα.

— Βλέπετε ! ειπε τότε στην Πρίσκα. Βλέπετε ότι μιάς περιμένουν !... Πρέπει νά φύγουμε άμέσως !... 'Ελάτε !... Μά ελάτε λοιπόν !...

Και μωσολιάζοντας τό κορμί του πού τό είχε γλυστρήσει μέσ' από δύο σανίδες, άρπαξε την Πρίσκα και άρραξε νά την τραβήξει...

Μά ή νέα γυναίκα, σίχνοντας τότε ένα δάκρυα προς τά σκοτάδια τού κύτους, τρώμαξε και με μιά ένστικτική κίνησι, τραβήχτηκε πάλι πίσω.

Την ίδια στιγμή ένας κρότος άκούστηκε στην πόρτα. 'Ο Γιουρί μόλις πρόφτασε νά τραβηχτή πίσω και νά βάλη πάλι στη θέση τής τή σανίδα πού είχε άνασπώσει...

— Μην πητε τίποτε ! ειπε στην Πρίσκα, πριν έξαφανιστεί 'Αφρησε τους νά ξαναγύρουν.

"Επειτα από ένα δευτερόλεπτο, ή πόρτα τής καμπίνας άνοιξε και φάνηκαν ο πλοίαρχος Βεϊσενστάιν κ' ο ύποπλοίαρχος. Συγχρόνως τό πλοίο έταψε νά κινήται σάν νά είχε άρρησολογήσει κάτω.

— Είστε έτοιμη ; ρώτησε ο πλοίαρχος την Πρίσκα. Εδώρεστηθήτε νά μιάς άκολουθήσετε στην Ξηρά...

XV

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ

Τότε μονάχα ή Πρίσκα, μπόρεσε νά καταλάβη πού τεράστιο σφάλμα είχε διαπράξει με τό νά μην άκολουθήση άμέσως τό Γιουρί και ν' άμφισβητήση την άφοσίωσι τού γενναίου ύπηρέτη...

Τώρα όμως όλα είχαν πειό τελειώσει... 'Ερχόντουσαν για νά την πάρουν και νά τή μεταφέρουν στο μοναστήρι τής «Μικρής Τρότζα»... Μονάχη τής τό είχε δελήσει...

Σέ μιά στιγμή, άκουσε πίσω άπ' τή σανίδα κάτι σάν στεναγμό κ' έπειτα, έπειδή δέν αποφάσισε γρήγορα ν' άκολουθήση τόν πλοίαρχο και τόν ύποπλοίαρχο, αυτό τήν άρπαξαν χωρίς καμμία ευγένεια και τήν τραβήξαν έξω άπ

την καμπίνα.

Την μετέφεραν, ένθ' αυτή έτρεμε άπ' τό κρύο και τόν τρόμο, στο βάθος τής βάρκας, ή όποια χορηφώθηκε ένάνω στα κίματα και χτισπίσε όλοένα άπάνω στα πλευρά τού «Ντάγκ».

Στό τμήον καθόταν ο Βόλμαρ, ο όποιος κιντώσε την αιχμάλωτη με περιέργεια. Διό άλλοι ναύτες κρατούσαν τά κοινά.

'Ο καπετάνιος κατέβηκε κ' αυτός έπειτ' από μιά στιγμή και διάταξε νά ξεκινησουν. Σέ λίγο άπομακρινόντουσαν άπ' τό «Ντάγκ», τραβώντας προς την άκτή... Προχωρούσαν πολύ άργά, έπειδή ο άνεμος φυσούσε αντίθετα.

Ξαλωμένη στο βάθος τής βάρκας, φανόταν σάν πεθαμένη. Είχε σαρκίνα τά χέρια τής στο κορσάς τής, στο όποιο είχε προφίσει νά χώσει πάλι τό μαχαίρι τής Νάστιας.

'Η στιγμής τού μικρού αυτού ταξιδιού τής φανόντουσαν αλδνες δάκλρηροι.

'Εξαφνα, κάποιο χέρι τή σκούνησε άπότομα... Είχαν φτάσει στην άκτή. 'Ενας δρόμος άνηφορικός ήταν εκεί... Τόν ανέβηκαν σιγά-σιγά, προχωρώντας κάτω άπ' τή βροχή πού έπεφτε ψιλή και ποσάλη και δουτώντας στα νερά ως τά γόνυατα...

'Ο Βόλμαρ κρατούσε μέσ' στα δάκρυα μπράτσα του την Πρίσκα... κ' έκλαιγε κ' άναστενάζε για τή θλιβερή τής τύχη. Μά, αλλοίμονο ! Δέν μπορούσε πειά νά κίνη τίποτε γν' αυτή... 'Ηταν πολύ άργά !...

Είχε ύποσχεθεί μόνο στο Γιουρί πώς διαν ξαναγύριζε, θά τού έλεγε λεπτομερώς όλα όσα συνέβησαν. Μά αυτός θά προτιμούσε νά μην ξαναγύριση καθόλου και νά μην ξαναδ'ή ποτέ πειά ούτε τόν τρομερό πλοίαρχο Βεϊσενστάιν, ούτε τό Γιουρί... Ναί, ναί, αυτό θά έκανε... Θά έξαφανίζοταν και θά κρυβόταν κάτω. ('Ακολουθεί)

□ □ □ □ ΕΞΗΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □ □

Η ΑΘΩΟΤΗΣ

(Πινάκ τού 'Εθάρ)